

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. гр.Несебър, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Сияна Ст. Димитрова

при участието на секретаря Радостина Г. Менчева
като разгледа докладваното от Сияна Ст. Димитрова Административно
наказателно дело № 20232150200832 по описа за 2023 година

**Производството е по реда на Раздел V от Закона за административните
нарушения и наказания /ЗАНН/.**

Образувано е по жалба на С. Й. А., ЕГН *****, с адрес: с. ***, срещу
наказателно постановление № 23-0304-001155/02.10.2023 г. на началника на сектор
към ОДМВР – Бургас, РУ – Несебър, с което на жалбоподателя, на основание и за
извършено нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/
са наложени наказания „Глоба“ в размер на 100 лева и „Лишаване от право да
управлява МПС“ за срок от 5 месеца.

С жалбата не се оспорват фактическите констатации, удостоверени с АУАН,
нито материалната законосъобразност на постановлението, но се правят оплаквания за
явна несправедливост на наложеното наказание. Посочва се, че кумулативно
предвидените по закон наказания за нарушението са неправилно индивидуализирани
от наказващия орган – едното към средата, а другото към максимума, въпреки че
санкционират едно и също противоправно поведение. Твърди се, че жалбоподателят
няма предходни нарушения на ЗДвП, поради което се моли за изменение на
наказателното постановление и намаляване размерите на наложените му със същото
наказания.

Насрещната страна по жалба – началника на сектор към ОДМВР – Бургас, РУ –
Несебър, изразява становище по оплакванията на жалбоподателя, като счита същите за
несъстоятелни и недоказани. Релевира възражение за прекомерност на евентуално
претендирано от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

В проведено по делото открито съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и
не се представлява. Депозира молба вх. № 545/17.01.2024 г., с която прави искане за
провеждане на съкратено съдебно следствие по реда на чл. 63б, ал. 2 от ЗАНН, като
признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обжалваното
постановление. Моли, наказателното постановление да бъде изменено, като размера на
наложеното наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ бъде намален към

законовия минимум.

В съдебно заседание, наказващият орган не изпраща представител.

Със свое протоколно определение № 40/19.01.2024 г. съдът на основание чл. 63б, ал. 4 от ЗАНН и във вр. с искането на жалбоподателя е обявил, че при постановяване на решението ще приеме за установени фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, като се позовава на доказателства, които го подкрепят, и е разгледал делото по реда на чл. 63б, ал. 1 от ЗАНН – съкратено съдебно следствие.

Процесната жалба е депозирана в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество същата е основателна.

Съдът, като взе предвид доводите и възраженията на жалбоподателя, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено следното:

На 26.08.2023 г., в 08,25 часа, жалбоподателят управлявал лек автомобил „Ауди А7“, с рег. № ***, собственост на „А.ф.“ ЕООД – клон София и на водача, по главен път Е 87, с посока на движение от гр. Обзор към с. Равда. На бензиностанция „Шел“, при разклона за с. Тънково, при извършена проверка се установило, че водачът А. е монтирал върху арматурното табло на управляваното МПС, на видно място през челното стъкло на автомобила, устройство за подаване на С.ен сигнал /червена и синя проблясваща С.а/, предназначено за МПС със специален режим на движение, без да има това право. Устройството било предадено с протокол за доброволно предаване.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена с оглед протичане на производството по реда на чл. 63б, ал. 1 от ЗАНН – съкратено съдебно следствие и по искане на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Настоящият съдебен състав, като инстанция по същество и след извършена служебна проверка за законност, констатира, че при издаване на обжалваното наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят неговата отмяна. Същото е издадено от компетентен орган /оправомощен да издава НП със заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи на РБ/, в срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Отделно от това, от доказателствата по делото се установи надлежното оправомощаване на служител от ПП СДВР да съставя актове на територията на РУ – Несебър при ОД МВР – гр. Бургас /въз основа на командировъчна заповед № 513з-7228/27.07.2023 г. на зам.-директор на СДВР/.

При издаване на АУАН и наказателното постановление са спазени и императивните разпоредби на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като не се установяват допуснати съществени процесуални нарушения в хода административнонаказателното производство, които да влекат отмяна на постановлението.

Не се констатира и нарушения на материалния закон, които да водят до извод за отмяна на обжалваното наказателно постановление. В конкретния случай се касае до нарушение на чл. 172, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, съгласно която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който е поставил или използва устройство за подаване на С.ен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право. Според разпоредбата на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП „водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци,

което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата, а съгласно т. 28 от същия параграф „участник в движението“ е всяко лице, което се намира на пътя и със своето действие или бездействие оказва влияние на движението по пътя, като такива са водачите, пътниците, пешеходците, както и лицата, работещи на пътя.

С оглед изложеното за ангажиране на административнонаказателната отговорност на основание санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП субектът на тази отговорност следва да има качеството на водач, който управлява пътно превозно средство и като участник в движението оказва влияние на движението по пътя.

В случая и съгласно приетите по делото факти, именно жалбоподателят е бил установен да управлява лек автомобил с рег. № *** на процесните дата и място, като на таблото на МПС-то е било монтирано устройство за подаване на С.ен сигнал – червена и синя проблясваща С.а. В хода на административнонаказателното производство и съдебния процес не са ангажирани доказателства управляваният от жалбоподателя автомобил да е сред посочените по чл. 91, ал. 3 от ЗДвП. Отделно, самият жалбоподател не отрича, че е управлявал МПС с поставено устройство за подаване на С.ен сигнал, без да има право за това. Предвид изложеното, съдът намира, че жалбоподателят – водач е бил задължен да съблюдава изискванията на ЗДвП и в частност – да не управлява МПС с поставено устройство по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, извън посочените в чл. 91, ал. 3 от ЗДвП. Нарушението на това задължение обосновава осъществяване на състава на административното нарушение по чл. 172, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, предвид което и съдът намира, че дадената от наказващия орган квалификация с обжалваното постановление е правилна, а актът – материално законосъобразен.

За пълнота следва да се отбележи, че съдебният състав намира, че в конкретната хипотеза не може да намери приложение и разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не се установява маловажност на случая. При определяне на маловажните случаи при административните нарушения съгласно разясненията, дадени с ТР № 1 от 12.12.2007 г. на ВКС по н. д. № 1/2007 г., ОСНК, следва да се съобрази чл. 93, т. 9 от НК, съгласно която разпоредба маловажен случай е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Като се вземе предвид високата значимост на обществените отношения, свързани със спазване законовата уредба на ЗДвП, съдът намира, че процесното нарушение не може да се характеризира като такова без или с ниска обществена опасност. Касае се до нарушение на просто извършване, което не може само по себе си да доведе до извод за маловажност на случая по чл. 28 ЗАНН. Вярно е, че липсват данни жалбоподателят да е наказван за други нарушения на ЗДвП, но липсата на предходни наказания не е достатъчно основание за приложението на чл. 28 от ЗАНН. Липсват обстоятелства, които да характеризират процесното нарушение като такова с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от същия вид.

Както бе посочено по-горе, за извършеното нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП законодателят предвижда кумулативни наказания - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. Във връзка с оплакванията за несправедливост на наложените от наказващия орган наказания и неправилното им определяне, съдът намира същите за основателни. В случая, наказващият орган е наложил на жалбоподателя глоба в размер на 100 лева и го е лишил от правоуправление за срок от 5 месеца. Действително, при съобразяване

съдържанието на санкционната норма се налага извод, че наказанието глоба е било определено от наказващия орган към средата, а наказанието лишаване от правоуправление – към максимума. Подобно несъответствие е недопустимо, като при липсата на изрични мотиви на наказващия орган не може да се заключи с каква степен на обществена опасност е преценено нарушението и по какви съображения.

При определяне на наказанието при условията на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН съдът достигна до извод, че справедливата санкция, която следва да се наложи на жалбоподателя-нарушител е глоба в размер на 50 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, тъй като при липсата на отегчаващи вината обстоятелства налагане на наказание над предвидения в закона минимум се явява необосновано и несправедливо.

Тук е мястото да се посочи, че съставът на процесното нарушение се осъществява с две отделни форми на изпълнително деяние, а именно – „поставяне“ и „използване“ на устройство за подаване на С.ен и звуков сигнал. В случая, видно от констатациите на наказващия орган и приетите по делото факти, не се установява въпросното устройство да е било включено при управление на МПС-то от нарушителя, т.е. не се установява последният да се е възползвал от него с цел заобикаляне правилата за движение по пътищата или гарантиране на по-благоприятен режим на движение. Така, съдът намира, че поставянето на самото устройство безспорно е съставомерно по смисъла на ЗДвП нарушение, но разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност от използването му. Предвид посоченото и взимайки предвид липсата на данни по делото за предходни нарушения на жалбоподателя на правилата за движение по пътищата, съдът намира, че справедливите кумулативни наказания, които следва да му бъдат наложени за процесното нарушение са глоба и лишаване от права в предвидения законов минимум. С така наложените наказания ще бъдат постигнати целите, предвидени в чл. 12 от ЗАНН - да се предупреди и превъзпита нарушителят, както и генералната превенция за въздействие върху обществото.

С оглед изложеното обжалваното наказателно постановление следва да се измени в частта относно размера на наложените наказания, като размерът на наложената „Глоба“ се намали от 100 лева на 50 лева, а срокът на наложеното лишаване от право да управлява МПС – от 5 месеца на 1 месец.

Доколкото страните нямат искания за присъждане на съдебни разноски, съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Във връзка с призоваването и явяването по делото на свидетеля П., за сметка на бюджета на Районен съд – Несебър са изплатени разноски в размер на 247,36 лева, които с оглед крайния съдебен извод за основателност на жалбата и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се възложат в тежест на ОД на МВР – Бургас, доколкото последната е юридическото лице на бюджетна издръжка, към което принадлежи наказващия орган - началника на сектор РУ – Несебър.

Мотивиран от горното и на основание чл. 63б, ал. 5, т. 1, б. „а“ вр. ал. 1, т. 1 вр. чл. 63д от ЗАНН, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 23-0304-001155/02.10.2023 г. на началника на сектор към ОДМВР – Бургас, РУ – Несебър, с което на С. Й. А., ЕГН *****, с адрес: с. ***, на основание и за извършено нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата са наложени наказания „Глоба“ в размер на 100 /сто/ лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 5 /пет/ месеца, **като**

НАМАЛЯВА размера на наложената „Глоба“ от 100 /сто/ лева на 50 /петдесет/ лева и срока на наказанието „Лишаване от право да управлява МПС“ от 5 /пет/ месеца на 1 /един/ месец.

ПОТВЪРЖДАВА наказателното постановление в останалата част.

ОСЪЖДА ОД на МВР - Бургас на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 от АПК да заплати по сметка на Районен съд - гр. Несебър сумата от **247,36** /двеста четиридесет и седем лева и тридесет и шест стотинки/ лева, представляващи заплатени за сметка на бюджета на съда разноски за явяване на свидетел по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____